:קכו

ג) [ויקרא ז], ד) [מלורע

מכלתה דובים פרה גז. תכנתת זוכים פרון גן, ד) ס"א ונאסף בשערות פולטרי"ץ בלע"ז כו'

ונמחק שעל החזה ושעל

רה"ג מקואות פ"ט מ"בן,

1) [מצורע מכילחא דובים פרק ד], ה) [צ"ל דהכי מסתבר שפיר לקמן

בסמוך], **ט**) [דבור ולקמן תנא שייך אחר ד

מה חולדה כו׳ שהרי אין

. חולדה ביסו. י) וועייו תוס׳

שם ד"ה ולא], כ) [לעיל

קיו:],

[תוספתא ספ״ח], ולא כל״ל רש״ל,

א ומיי' פ"ב מהלכות ב [מיי' שם הלכה י]: בד ג מיי' פ"ב מהלי שאר אבות הטומאות הלי

יב וע"ש בכ"מ: םה ד מיי׳ פ״ד מהל׳ שאר אבות הטומאות הלכה י:

בו הו מיי שם הלי יא:

שימה מקובצת

:השלישית אין בהן לו והיכן מגעו באחת מהן: גו והיכן אהלו בא׳ מהן: 7] והיכן משאו בא׳ מהת: כו הדר פשמה מחוסר נקיבה כמחוסר מעשה דמי כצ"ל ונ"ב שכך נמצא בפסקי הר' ישעיה מטראני ובקצת ספרים ישנים לא נמצא הדר פשטה כלל וכד היתה גרסתו של הרמב״ם ז״ל עיין פרק שני מהלכות , ארוח הטומאוח שאו אבות הטומאות והתוספות גורסי' כגרסת הר"י מטראני ז"ל עיין תוס׳ בבא קמא דף כה ע״ב ^{†)}: ו] כל ששמו :עכבר אביא עכבר שבים ו אי על הארץ נ״ב נ״א [] בספר כתב יד ישן או אינו אומר על הארץ אלא על הארץ יטמא וכו' וכן על האוץ יטמא זכו זכן כתוב ברש"י כ"י: **ה]** שהרי נושא את כולו ומאהיל על כולו הס"ר: **ט]** יכול אפי' ניקבה לא הוי טמא כצ"ל ונ"ב נ"א ברש"י כ"י אחד יכול אפי׳ ניקבה ת״ל נוגע מצי למיכתב וכתב הווגע משמע כל הווגעיו הודגע משמע כל החדגעין שתמצא לומר ואפי' לא נגע אלא אפשר הוא ש"מ את שאפשר ליגע מתוך הכוליא והן בשר: ילן ואע״פ שלא נגע אלא בקליפתה שהשומר: יכן נוצר מאדמה ומין יש המשריע עכברים כאשפה המשרצת תולעים: יג] הימני או השמאלי נמחקו שלשת יתירא נדרשת נ"ב תוס׳ בכורות דף ו' ע"ב: עו] שער ראשו וזקנו המחובר לו אם יכניסנו לתוכו הרי נגע ונטמא שהשער המחובר לו הרי הוא ככשר בין ע... הטהור שנגע בטומאה בין דיר דיזמא שנגע בו שיער הטמא שנגע בו הטהור דתניא בת"כ הנוגע וכו' כצ"ל. ונ"ב נ"א שנגע בטהור דתניא וכו'. עוד נ"ב עיין תוס' ב"ק י דף כה ע״ב: **עוז** ולא וף כזו ע"ב: שון ולא בקלקלין שעליו קלקלין הוא ערבוב: יו] חציו על פני כולו כל ארכו של שרץ: **יה]** או אינו אומר על הארץ אלא על הארץ יממא כלומר אומר אוי

ל) וכן משמע עוד להדיה נחוס' שנת דף פ"ד ע"ב ד"ה שטהורין דגרסי הכא דמחוסר נקיבה כמחוסר מעשה דמי

יטמא כלומו אומו אני לא. ונ״ב נ״א כלומר או אני לא וכו׳: **יט]** גולל

ודופק מטמא במגע ובאהל

מנא לן הא דבשלמא . למ״ד בפ׳ בהמה המקשה

עצם כשעורה מממא במגע ובמשא אבל לא באהל. פי׳ נקונטרק דהלמ"מ הוא ואי אפשר לומר כן דמקראי ילפינן לה במיר פרק כהן גדול (דף נג:) ולא הוי הלכה אלא מה שהנזיר מגלח עליו אש"ג דלא מטמא באהל: יש גרלל ורופק משמא במגע ובאהל ואין

משמא במשא. למ"ד בפרק בהמה המקשה (לעיל דף עב.) דגולל ודופק הוו מהלכה איכא למימר דהכי גמירי לה אלא למאן דמייתי לה מעל פני השדה קשה מנא לן ונראה משום דההוא קרא דכל אשר יגע על פני השדה מוקמינן בנזיר (דף נג:) באהל הילכך מטמה בההל ובמגע נמי מטמה משום דאפקיה בלשון נגיעה אבל במשא לא מלינו שיטמא: בנבלתה ולא בקולית סתומה. מהאי קרא נמי ממעטינן בפ׳ בהמה המקשה (לעיל עו:י) עלמות וגידין וקשה דח"כ היכי נמעט מיניה קולית סתומה ומיהו כיון דלא מרבינן שומר אלא בנקובה שיכול ליגע ממילא כי אמעיטו עלמות אמעיט נמי הולית סתומה אע"פ דשומר הוי כסתום כגון חטה בקליפתה י התם מרבינן מקרא דורע אשר יורע כדרך שבני אדם מוליאים לזריעה אבל הכא גלי קרא דשומר לא הוי אלא בשאפשר ליגע וכן גבי שרלים מרבינן לקמן מיטמא דשרלים קולית השרץ נקובה ואע"ג דמהטמאים דרשינן לקמן לרבות קולית השרץ ובילת השרץ עיקר קרא לא אתא אלא לבינת השרץ אבל קולית נפקא מיטמא ואע"ג דמהטמאים דרשינן דרשות טובא אפשר דדרשינן מטמא מתאים העתאים או טובא עתאים כתיב התם: לבול אפילו לא רקמה ת"ל חשרץ. וא"ת ולרקמה למה לי קרא לענין טומאה הא לענין אכילה פשיטא לן בלא קרא בפרק אלו טרפות (לעיל דף סד.) שאם רקמה ואכלה לוקה משום השרך השורך על החרך חלמח שרך איקרי ויש לומר דודאי רקמה שרך איקרי אבל לב ועכבר לא איקרי וכה"ג אמרינן בפ' בהמה המקשה (לעיל עה.) גבי חלב דלא איקרי חלב שור כשב ועו עד שילא העובר לאויר העולם אי נמי מקרא דהכא קים לן באלו טרפות לענין

אכילה שלוקה:

עכבר שומע אני אפילו עכבר שבים ששמו עכבר ודין הוא מימא בחולדה ומימא בעכבר מה חולדה מין הגדל על הארץ אף עכבר מין הגדל על הארץ או כלך לדרך זו מימא בחולדה ומימא בעכבר מה חולדה כל ששמה חולדה אף עכבר כל ששמו עכבר יאפי' עכבר שבים ששמו עכבר ת"ל יעל הארץ יא על הארץ יכול על הארץ יממא ירד לים לא ימִמא ת"ל

אחת יו ושלישית אין בהן ואלו הן ימלא תרווד רקב יועצם כשעורה וגולל ודופק מלא תרווד רקב מטמא במשא ובאהל ואינו מטמא במגע והיכן מגעו יו עם אחת מהן עצם כשעורה מטמא במשא ובמגע ואינו מטמא באהל והיכן אהלו יו עם אחת מהן גולל ודופק מממא במגע ובאהל ואינו מטמא במשא והיכן משאו ים עם אחד מהן: קולית נבלה וקולית השרץ וכוי: ת"ר יבנבלתה ולא בקולית סתומה יכול אפילו ניקבה ת"ל הנוגע יטמא את שאפשר ליגע ממא ואת שאי אפשר ליגע מהור א"ל רבי זירא לאביי אלא מעתה בהמה בעורה לא תממא פוק חזי כמה נקבים יש בה א"ל רב פפא לרבא אלא מעתה כוליא בחלבה לא תממא תא חזי כמה חומין נמשכין הימנה בעי רב אושעיא יחישב עליה לנוקבה ולא ניקבה מהו מחוםר נקיבה כמחוםר מעשה דמי או לא הדר פשמה יו מחוסר נקיבה לאו כמחוסר מעשה דמי: מתני׳ יביצת השרץ המרוקמת מהורה ניקבה כל שהוא ממא יעכבר שחציו בשר ממא באדמה הנוגע בבשר ממא באדמה מהור רבי יהודה אומר אף הנוגע באדמה שכנגד הבשר ממא: גָבוֹ ת"ר בשר ממאים לָרבות ביצת השרץ וקולית השרץ יכול אפי׳ לא ריקמה ת"ל ²השרץ מה שרץ שרקם אף ביצת השרץ שרקמה יכול אפיִ² לא ניקבו ת"ל הנוגע יטמא את שאפשר ליגע טמא ואת שאי אפשר ליגע מהור וכמה נקיבתה כחום השערה שאפשר ליגע כחום השערה: עכבר שחציו [וכו']: אמר רבי יהושע בן לוי והוא שהשריץ על פני כולו איכא ידמתני לה אסיפא רבי יהודה אומר אף הנוגע באדמה שכנגד בשר ממא אמר ר' יהושע בן לוי והוא שהשריץ על פני כולו מאן דמתני לה ארישא כל שכן אסיפא ומאן דמתני לה אסיפא אבל רישא אֹע"ג דלא השריץ ת"ר מתוך שנאמר

המשרצת חולעים ואם עדיין לא נברא העכבר אלא לדו אחד ישהימני או השמאלי הנוגע בבשר טמא באדמה שכנגדו טהור: גב*ו' ה*טמ**אים**. אלה הטמאים יחה"א ימירא נדרשת לכמה דרשות לאסור צירן ורוטבן (לעיל דף קיב:) ולעורותיהן כבשרן (לעיל דף קיב:) ולביצת השרץ: ת"ל

השרץ. הטמאים לכם בכל השרץ: כחוט השערה. שער ראשו ווקנושת אם יכניסו לתוכו הרי נגע וטמא שהשער המחובר הרי הוא כבשר בין שער טהור הנוגע בטומאה בין שער טמא שנגע בו הטהור טמא. דמניא בח״כי> הנוגע בבשר הזב וַייקרא טון ולא בצואה שעליו יישולא בקילקלין. הוא עירבוב

שער תלוש המתחשה 🕫 ונאסף בשערו שעל החזה ושעל השחי פולטרי״ץ בלע״ז ואינם מחוברין לבשר להכי קרי ליה קילקלין מה קילקלין זה מקושר

כנגד החוץ אף הני שערות קשורין ומכוסין שם כך מנאחי בדברי רב האים. יכול שאני מוניא את השער ואת הלפורן ח"ל טמא [שם] הא למדת

ששער הטמא הרי הוא כבשרו. ושער הטהור נמי תניא התס" וכל אשר יגע בו הזב [שם] בו ולא בצואה שעליו ולא בקילקלין שעליו יכול שאני מוליא את השער ואת הלפורן ת"ל יטמא [שם]: **והוא שהשריץ.** חליו על פניייו ארכו של שרץ מראשו ועד רגליו כלומר שמלד א' הוא נעשה בשר

ולהכי טמא אם נגע בבשר דחשיב שרץ הוא: מאן דמתני לה. להא דר׳ יהושע ארישא דמיירי בנוגע בבשר ואפ״ה מטהר ליה ריב״ל אם לא השריץ על פני כולו: **כ"ש אסיפא.** אדר' יהודה דמיירי בנוגע באדמה דאשמעינן דלא טימא ר' יהודה בעפר אלא אם כן השריץ על פני כולו 🕫 דהכי מסתבר שפיר. ש ולקמן נקסון מנא כל שיש ביבשה יש בים חוץ מן החולדה: ערבר שבים. דג הוא דומה לעכבר ועכבר שמו: ודין

הוא. מדינא נפקא ליה דלא מטמא ולא לריכא קרא: מה חולדה מין הגדל על הארץ. ולא שבים שהרי אין חולדה בים: אף עכבר. אף על פי שיש ממינו בים לא טימא אלא מין הארץ: יחאי על הארץ יכול על הארץ יטמא. כלומר אומר אני לא אדרשנו לך במדה זו אלא

לכך בא לומר על הארץ יטמא בין עכבר הים בין עכבר היבשה אם על הארץ נגע בטהור יטמאנו ואם נפל לים ושם נגע בטהור לא יטמא:

שלש טומאות פורשות מן המת שתים בכל

בדבר זה שיש בכל אחת שתים מטומאתו של מת או מגע ומשא בלא אהל או מגע ואהל בלא משא או משא ואהל בלא מגע והשלישית איו בה: ואלו הו. הג' הפורשות שהמשפט הזה נוהג בהן: מלא תרווד רקב ועלם כשעורה וגולל ודופק. גולל זה כסוי העליון דף שנותנין על המת דופה זה דף הניתן בלדיו ורבינן להו מקראי בפ׳ בהמה המקשה (לעיל דף עב.) והנך תרי חדא טומאה נינהו ששניהם יולאים ממקרא אחד וטומאתן שוה אבל שאר פורשים מן המת כל ג' טומאות המת נוהגים בהם: מלא תרווד רקב מטמא במשת וחהל. שהרי נושה חת כולות: ואינו מטמא במגע. שאין נוגע בכולן. והיינו פליגא דר' יוסי דאמר מלא תרווד רקב מטמא במגע דקרייה לאהל מגע: והיכן מגעו. של מת: בחחת מהן. בכל אחת מאלו השתים הנותרות: עלם כשעורה. הלמ"מ דמגע ומשח אית ליה ולא אהל כדאמרינן בנזיר (דף נג:) עלם כשעורה הלכה: והיכן אהלו. של מת: גולל ודופק. נמי הלכה גמירי לה בבהמה המקשה (לעיל דף עב.). ולמאן דנפקא ליה התם מקרא לא ידענא מהיכן אימעיט משא: שיכול אפי׳ נקבה. לאם הוי טמא: מ"ל הנוגע יטמא. יו"ד יחירא דרים: את שאפשר ליגע טמא. שם טומאה עליו הילכך אע"פ דלא נגע אלא בעצם טמא דשומר מכנים ומוליא טומאה: בהמה בתוך עורה. כל זמן שלה הופשטה כלל: לא מטמא. דהא אי אפשר ליגע בבשר: כמה נקבים יש בה. הפה והחוטם והעינים: חלב אינו טמא כדכתיבט יעשה לכל מלאכה ותניא בגמרא דכל שעה בפסחים (דף כג.) מלאכה מה ת"ל לכל מלאכה שיכול

למלאכת הדיוט יהא טהור למלאכת

גבוה יהא טמא ח"ל לכל מלאכה:

כוליה. המכוסה בחלבה לה תטמה

הואיל ואי אפשר ליגע בה: נמשכין

הימנה. באמלעיתה יו והן בשר

מתנר' בינת השרץ. יש שרן שחוח

מטיל בילים לב והלטחה וחומט:

המרוחמת. שנולד בה אפרוח:

טהורה. לפי שאי אפשר ליגע בה:

ניקבה כל שהוא טמאה. ואע"פ שלא

נגע אלאייו שהשומר מוליא טומאה: יש מין עכבר שאינו פרה ורבה אלא

מעלמו נולר מאדמה יש כאשפה

שלש טומאות פורשות כו'. טומאות הרבה פורשות מן המת כגון כזית

בשר ושדרה וגלגולת שלא חסרו ורובע עלמות ומלא תרווד רקב ועלם

כשעורה ורוב המנין והבנין אלא שלש טומאות פורשות ממנו ששוות

תורה אור השלם וְכִי יָמוּת מִן הַבְּהֵמָה
וְכִי יָמוּת מִן הַבְּהַמָה
אֲשֶׁר הִיא לְכֶם לְאָכְלָה הָנֶגע בְּנִבְלֶתָה יִטְמָא עַד הָנְגַע בְּנִבְלֶתָה יִטְמָא עַד הָעָרֶב: ויקרא יא לט הָעָרֶב: ויקראיאיט לְכֶם 2. אַלֶּה הַשְּׁבֶץ כָּל הַנֹּגַע בְּבֶל הַשֶּׁרֶץ כָּל הַנֹּגַע בָּהֶם בְּמֹתֶם יִטְמָא עִד ויקרא יא לא ָבַעֲרֵב: וזה לכם הטמא הַחלֶד וְהָעֵרְץְּ עַל הָאָרֶץ בָּשֶׁרֶץ הַשֹּׁרֵץ עַל הָאָרֶץ . וְזָּיִי לְבֶּם וִיּשְּׁבֵּא . למינהו:

> לעזי רש"י פולטרי"ץ [פולצי"ל].